Nedjelja, 28. listopada 2012.

19 sati i 29 minuta

Stojim i gledam dolje prema krevetu, zadržavajući dah u strahu od zvukova koji sve jače nadiru iz dubine moga grla.

Neću plakati.

Neću plakati.

Polako se spuštam na koljena, stavljam ruke na rub kreveta i prstima prelazim preko žutih zvijezda koje su se prosule preko tamnoplave pozadine pokrivača. Buljim u zvijezde dok mi ne postanu nejasne zbog suza koje mi zamagljuju pogled.

Čvrsto zatvaram oči i zabijam glavu u krevet, grabeći pokrivač rukama. Ramena mi se počinju tresti dok jecaji koje sam pokušavala zadržati silovito probijaju iz mene. Jednim brzim pokretom ustajem, vrištim i mičem pokrivač s kreveta i bacam ga na drugi kraj sobe.

Čvrsto stišćem šake i mahnito tražim oko sebe još nešto što bih bacila. Grabim jastuke s kreveta i bacam ih na odraz djevojke u zrcalu koju više ne poznajem. Gledam kako djevojka iz zrcala zuri u mene, plačući kao neka jadnica. Bjesnim na slabost u njezinim suzama. Počinjemo trčati jedna prema drugoj, sve dok nam se šake ne sudare o staklo, razbijajući zrcalo. Gledam kako se raspada na tepih u milijun blještavih komadića.

Hvatam rubove komode i guram je u stranu, ispuštajući još jedan vrisak koji je predugo bio zatomljen. Kad se komoda zaustavila na leđima, grubim pokretom otvaram ladice i bacam njihov sadržaj naokolo po sobi, vitlajući, bacajući i udarajući sve pred sobom. Grabim prozirne plave panelne zavjese i povlačim ih silovito, sve dok vodilice ne puknu, a zavjese padnu na mene. Posežem za kutijama

naslaganim u uglu sobe, visoko jedna na drugu i, ne znajući uopće što se u njima nalazi, uzimam gornju i bacam je u zid s onoliko snage koliko je ima u mojih metar i šezdeset centimetara.

„Mrzim te!" plačem. „Mrzim te, mrzim te, mrzim te!"

Bacam sve što pronalazim pred sobom, na sve drugo što pronalazim pred sobom. Svaki put kad otvorim usta da zavrištim, kušam sol od suza koje teku niz moje obraze.

Holderove me ruke iznenada obgrle sleđa i stišću me tako jako da se ne mogu micati. Trgam se i bacam i još malo vrištim, sve dok moji postupci prestanu biti promišljeni. Sada su samo reakcije.

„Prestani", govori mi mirno na uho, ali ne želi me pustiti. Čujem ga, ali pravim se da ga ne čujem. Ili me jednostavno nije briga. Nastavljam se koprcati, no on pojačava stisak.

„Ne diraj me!" vičem iz svega glasa, grebući ga po rukama. Ni to ga ne zbunjuje.

Ne diraj me. Molim te, molim te, molim te.

Glasić mi odzvanja u glavi i odmah postajem mlitava u njegovu naručju. Što mi suze jače teku, sve sam slabija i puštam da me slabost obuzme. Ja sam sad samo spremnik za suze koje ne prestaju teći.

Slaba sam i dopuštam *njemu* da pobijedi.

Holder olabavi stisak i stavi ruke na moja ramena, zatim me okrene prema sebi. Ne mogu ga čak ni pogledati. Topim se na njegovim grudima od iscrpljenosti i poraza, hvatajući objema rukama povelik komad njegove košulje dok jecam, obraza pritisnutog na njegovo srce. On stavlja ruku na moj zatiljak i spušta usta na moje uho.

„Sky." Glas mu je miran i bez emocija. „Moraš ići. Sada."

Subota, 25. kolovoza 2012.

23 sata i 50 minuta

Dva mjeseca prije...

Vjerujem da je većina odluka koje sam donijela tijekom svojih sedamnaest godina bila mudra. Nadam se da se inteligencija može izvagati, te da će one inteligentne prevagnuti nad nekoliko mojih glupih odluka. Ako je tako, morat ću sutra donijeti hrpu mudrih odluka jer će krijumčarenje Graysona kroz prozor moje spavaće sobe treći put ovoga mjeseca jako prevagnuti na stranu glupih odluka. Ipak, jedini način da se točno izmjeri razina gluposti neke odluke jest vrijeme... pa pretpostavljam da ću pričekati i vidjeti hoće li me uhvatiti prije nego presudim je li odluka bila glupa.

Bez obzira na to kako stvari izgledaju, ja *nisam* drolja. Osim, naravno, ako je definicija drolje bazirana na činjenici da sam se mazila s mnogo ljudi, unatoč tome što me nisu privlačili. U tom slučaju moglo bi biti osnova za raspravu.

„Požuri", čitam s Graysonovih usana. On stoji iza zatvorenog prozora, vidno uzrujan mojom sporošću.

Povlačim zasun i podižem prozor što sam tiše mogla. Karen je možda bila nekonvencionalni roditelj, ali kad se radilo o dečkima koji se u ponoć šuljaju kroz prozor spavaćih soba, bila je ona tipična, stroga majka.

„Tiho", šapćem. Grayson se podiže na rukama, prebacuje jednu nogu preko ruba i zatim se penje u moju spavaću sobu. Pomaže to što su prozori na ovoj strani kuće jedva metar od zemlje; bilo je to gotovo kao da imam vlastita vrata. Zapravo, Six i ja smo vjerojatno koristile naše prozore za izlaz i ulaz u kuću češće nego prava vrata.

Karen se na to navikla i nije više ni pitala zašto je moj prozor većinu vremena otvoren.

Prije no što navučem zavjesu, bacam pogled na prozor Sixine spavaće sobe. Maše mi jednom rukom dok drugu pruža Jaxonu koji se penje u njezinu sobu. Čim se dočepao sigurnosti njezine sobe, Jaxon se okreće i gura glavu van kroz prozor. „Nađemo se kod tvog auta za jedan sat", glasno šapće Graysonu. Zatvara Sixin prozor i navlači zavjese.

Six i ja bile smo nerazdvojne od prvog dana kad se prije četiri godine doselila u susjednu kuću. Prozori naših spavaćih soba gledali su jedan u drugi, što se pokazalo nevjerojatno praktičnim. Stvari su počele vrlo nevino. Kad nam je bilo četrnaest godina, ja bih se po noći uvukla u njezinu sobu pa bismo ukrale sladoled iz zamrzivača i gledale filmove. Kad smo imale petnaest godina, počele smo krijumčariti dečke da s nama jedu sladoled i gledaju filmove. Kad smo navršile šesnaest, dečki su dobili prednost nad filmovima i sladoledom. Sada, sa sedamnaest, nismo se potrudile ni napuštati svoje spavaće sobe dok dečki ne bi otišli doma. A tada su prednost opet preuzeli sladoled i filmovi.

Six je mijenjala dečke kao ja omiljenu vrstu sladoleda. Upravo sada, njezin sladoled mjeseca bio je Jaxon. Moj je bio *Rocky Road*[1]. Grayson i Jaxon su najbolji prijatelji, a to je razlog zašto smo se Grayson i ja uopće spetljali. Kad Sixin sladoled mjeseca ima zgodnog najboljeg prijatelja, ona ga usmjeri prema meni. Grayson je definitivno zgodan. Mora se priznati da ima odlično tijelo, savršenu, razbarušenu kosu, prodorne tamne oči... sve što treba. Većina bi se cura koje poznajem osjećala počašćenima kad bi se samo našle u istoj prostoriji s njim.

Šteta što se *ja* tako ne osjećam.

Zatvaram zavjese i okrećem se da bih ugledala Graysona nekoliko centimetara od svog lica, spremnog da počne predstava. Stavlja ruke na moje obraze i upućuje mi onaj svoj osmijeh od kojeg padaju gaćice. „Hej, ljepotice." Ne daje mi priliku da mu odgovorim prije no

1) Vrsta sladoleda od čokolade, s lješnjacima i sljezovim kolačićima.

što mu usne pozdrave moje, traljavo se predstavivši. Nastavlja me ljubiti dok skida cipele. Izuva ih bez napora dok oboje hodamo prema mom krevetu, a usta su nam još uvijek spojena. Lakoća kojom on radi oba posla istovremeno je zadivljujuća *i* uznemirujuća. Polako me gura na krevet. „Jesu li vrata zaključana?"

„Idi još jednom provjeriti", kažem. Na brzinu me poljubi prije nego skokne uvjeriti se da su vrata zaključana. Preživjela sam trinaest godina s Karen, a da nikada nisam bila u kazni; ne bih joj sada željela dati razloga da me počne kažnjavati. Navršit ću osamnaest za tjedan dana, no sumnjam da će čak i tada promijeniti stil roditeljstva, sve dok živim pod njezinim krovom.

To nikako ne znači da je njezin način odgoja loš. On je samo... vrlo kontradiktoran. Cijeloga je moga života bila stroga. Nikad nismo imale pristup internetu, nismo imale mobitele, pa čak ni televizor jer je vjerovala da je tehnologija izvor svih zala na svijetu. S druge strane, bila je iznimno blaga. Dopuštala mi je izlaziti sa Six kad god sam poželjela, a nije mi ni određivala dokad se moram vratiti kući. Ja ionako nikad nisam pretjerivala, pa mi je možda i bilo propisano, no ja toga jednostavno nisam bila svjesna. Nije se zabrinjavala ni zbog psovki, ali ja sam ionako rijetko psovala. Čak mi je dozvoljavala da ponekad popijem malo vina za večerom. Razgovarala je sa mnom više kao da sam joj prijateljica nego kći (iako me usvojila kad sam imala pet godina) i na neki način me navela da budem (gotovo) sasvim iskrena prema njoj u vezi sa svime što mi se događalo u životu.

Nije s njom bilo kompromisa. Ona je bila ili iznimno blaga ili iznimno stroga. Kao da je konzervativni liberal. Ili liberalni konzervativac. Što god da je bila, bilo ju je teško shvatiti, zato sam se odavno prestala truditi.

Jedino oko čega smo se svađale bilo je pitanje državnih škola. Školovala me kod kuće cijelog mog života (državne škole bile su još jedan izvor zla), a ja sam je preklinjala da me upiše otkad mi je Six stavila bubu u uho. Slala sam molbe na fakultete i imala dojam da su mi šanse za upis bolje ako u molbi navedem nekoliko izvanškolskih aktivnosti. Nakon što smo je Six i ja mjesecima svakodnevno

moljakale, Karen je konačno popustila i dopustila mi da se upišem u školu u završnoj godini. Mogla sam skupiti dovoljno bodova za maturu samo na temelju svog školovanja kod kuće, ali ja sam ipak uvijek željela iskusiti kako je to živjeti poput normalnog tinejdžera.

Naravno, da sam bila znala da će Six otići na razmjenu u inozemstvo istoga tjedna kad smo zajedno trebale krenuti u četvrti razred srednje škole, nikada mi ne bi pala na pamet zamisao da idem u državnu školu. Ali bila sam neoprostivo tvrdoglava i radije bih se vilicom ubola u dlan nego izvijestila Karen da sam se predomislila.

Pokušavala sam ne razmišljati o tome da Six neće biti uz mene ove godine. Znala sam koliko želi otići na tu razmjenu, ali sebični dio mene stvarno se nadao da joj to neće uspjeti. Užasavala me pomisao da moram proći kroz ona vrata bez nje. No shvaćala sam da je naše razdvajanje neizbježno i da ću jednom ipak biti prisiljena suočiti se sa stvarnim svijetom u kome žive i drugi ljudi osim Six i Karen.

Moj nedostatak pristupa stvarnom svijetu u potpunosti su zamijenile knjige, a ne može biti zdravo živjeti u svijetu u kojem su oni *dugo i sretno živjeli*. Čitanje me također upoznalo s (možda previše dramatično opisanim) užasima srednje škole i prvih dana u školi i klišeja i zlih cura. Nije pomagalo ni to što je Six tvrdila da već imam određeni ugled samo zato što se družim s njom. Six nije imala sklonost celibatu, a izgleda da neki dečki s kojima sam se mazila nisu imali veliku sklonost diskreciji. Kombinacija ovih dviju činjenica mogla bi moj prvi dan škole učiniti prilično zanimljivim.

Ali nije me bilo briga. Nisam se upisala da bih našla prijatelje ili bilo koga zadivila, i toliko dugo dok moj neopravdani ugled ne bude kvario dostizanje mog krajnjeg cilja, bit će meni sasvim dobro.

Barem se nadam.

Grayson se vraća do kreveta nakon što se uvjerio da su vrata zaključana i upućuje mi zavodljiv osmijeh. „Što kažeš na malo striptiza?" Zanjiše bokovima i podiže košulju nekoliko centimetara, otkrivajući svoje teško zarađene trbušne mišiće. Počela sam primjećivati da ih pokazuje kad god uhvati priliku. Bio je on jedan tipični, umišljeni, zločesti dečko.

Nasmijem se kad zakovitla košulju iznad glave i baci je na mene, a zatim se opet spušta na mene. Provlači mi svoju ruku ispod vrata i ponovno približi moja usta k sebi.

Prvi se put Grayson ušuljao u moju sobu prije malo više od mjesec dana, a od samog mi je početka jasno dao do znanja da ga hodanje ne zanima. Ja sam njemu jasno dala do znanja da on mene ne zanima, pa smo se tako odmah složili. Naravno, on će biti jedan od nekolicine ljudi koje poznajem u školi, pa se brinem da bi to moglo pokvariti ono dobro što imamo – a to je bilo apsolutno ništa.

Nalazi se u mojoj sobi manje od tri minute i već su mu ruke ispod moje bluze. Mislim da mogu slobodno reći da on nije tu radi poticajnog razgovora. Njegove su se usne preselile s mojih na moj vrat pa iskorištavam trenutak predaha da duboko udahnem i pokušam nešto osjetiti.

Bilo što.

Usmjeravam pogled prema plastičnim zvjezdicama koje svijetle u mraku, zalijepljene na strop, ne sasvim svjesna da su njegove usne našle put prema mojim grudima. Ima ih sedamdeset i šest. Mislim na zvjezdice. Znam to zato što sam posljednjih tjedana imala puno prilika izbrojiti ih dok sam se nalazila u istom ovom položaju. Grayson ne opaža da ja ležim ne reagirajući ni na što, dok istražuje moje lice i vrat, ponekad i moje grudi svojim znatiželjnim, pretjerano uzbuđenim usnama.

Zašto mu, ako mi to nije fora, dopuštam da to radi?

Nikad nisam osjećala nikakvu emotivnu povezanost ni s jednim dečkom s kojim sam se mazila. Ili bolje rečeno, koji su se mazili *sa mnom*. Bilo je to nažalost u velikoj mjeri jednostrano. Samo je jednom dečku uspjelo jednom izazvati u meni nešto slično tjelesnoj ili emotivnoj reakciji, ali na kraju se pokazalo da sam se samo zavaravala. Ime mu je bilo Matt i počeli smo hodati manje od mjesec dana nakon što sam dopustila da me zavede njegovo neobično ponašanje i način razmišljanja. Poput onoga da je flaširanu vodu pio samo sa slamkom. Ili način na koji bi mu se nosnice raširile neposredno prije

no što bi se sagnuo da me poljubi. Ili način na koji mi je rekao „Volim te", samo tri tjedna nakon što smo objavili da hodamo.

Da, ovo zadnje bilo je presudno. Pa-pa, Matty, mali moj.

Six i ja smo puno puta analizirale moj nedostatak tjelesne reakcije na dečke. Neko je vrijeme sumnjala da bih ja mogla biti gej. Nakon vrlo kratkog i nespretnog „testiranja teorije" jednim poljupcem, kad smo imale šesnaest godina, obje smo zaključile da to nije slučaj. Nije se radilo o tome da ja nisam uživala u maženju s dečkima. Jesam, inače to ne bih radila. Ali ja jednostavno nisam uživala u tome iz istih razloga kao druge cure. Nikad me nitko nije oborio s nogu. Nisam osjećala leptiriće u trbuhu. Zapravo, cijela zamisao da bi me netko mogao oboriti s nogu bila mi je strana. Stvarni razlog zašto sam ja uživala u maženju s dečkima bio je jednostavno taj što bih od toga potpuno i ugodno otupjela. Bile su to situacije poput ove s Graysonom, kad je mom mozgu bilo divno jednostavno se isključiti. On bi naprosto prestao raditi i meni se taj osjećaj sviđao.

Pogled mi je usredotočen na sedamnaest zvjezdica u gornjem desnom kvadrantu mog stropa, no iznenada se vraćam u stvarnost. Graysonove su ruke krenule niže nego što sam im ranije dopuštala i brzo postajem svjesna činjenice da mi je otkopčao traperice te da njegovi prsti napreduju dolje, oko pamučnog ruba mojih gaćica.

„Nemoj, Graysone", šapćem, odgurnuvši mu ruku.

Povlači ruku i zastenje, zatim utisne čelo u moj jastuk. „Ma daj, Sky." Glasno mi diše u vrat. Premješta težinu na desnu ruku i gleda dolje u mene, pokušavajući me privoljeti osmijehom.

Jesam li već spomenula da sam otporna na njegov osmijeh od kojeg padaju gaćice?

„Koliko još dugo misliš ovako?" Klizi rukom preko mog trbuha i kreće ponovno vršcima prstiju u moje traperice.

Koža mi se naježi. „Kako to misliš, *ovako*?" Pokušavam se opustiti pod njim.

Upire se rukama i gleda dolje u mene, kao da ni o čemu nemam pojma. „Tako što se pokušavaš furati na 'finu curicu'. Nije više fora, Sky. Hajde, daj da to konačno obavimo."

Ovo me podsjeća na činjenicu da, usprkos uvriježenom mišljenju, ja *nisam* drolja. Nikad nisam spavala ni s jednim dečkom s kojim sam se mazila, uključujući i trenutno nadurenog Graysona. Svjesna sam da bi mi nedostatak seksualne reakcije na emocionalnoj razini vjerojatno olakšao ševu s nasumičnim tipovima. No, jednako sam tako svjesna da bi to možda trebao biti pravi razlog zašto se *ne bih trebala* upuštati u seks. Znam da jednom, kad prijeđem granicu, glasine više neće biti glasine. One će postati činjenice. Posljednje što želim jest potvrditi ono što se o meni govori. Vjerojatno mogu pripisati svojih zamalo osamnaest godina djevičanstva čistoj tvrdoglavosti.

Prvi put u ovih deset minuta koliko je on ovdje, osjećam kako se iz njega širi miris alkohola. „Pijan si", odguravam se rukama od njegovih prsa. „Rekla sam ti već da mi ne dolaziš pijan." Otkotrlja se od mene i ja ustajem, zakopčavam hlače i povlačim bluzu natrag na mjesto. Laknulo mi je što je pijan. Više sam nego spremna izbaciti ga van.

Sjeda na rub kreveta i grabi me za struk, vukući me prema sebi. Ovija ruke oko mene i pritišće glavu na moj trbuh. „Žao mi je", kaže. „Stvar je u tome da te toliko želim da ne mogu podnijeti da dolazim ovamo ako mi ne budeš dala." Spušta ruke ponovno i prima me za guzove, zatim pritišće usne na moju kožu, na mjestu gdje se susreću bluza i traperice.

„Onda više nemoj dolaziti ovamo." Kolutam očima, skrećem pogled s njega i krećem prema prozoru. Razmičem zavjese. Jaxon već pokušava sići sa Sixina prozora. Nekako smo obje uspjele zbiti jednosatni posjet u deset minuta. Pogledam prema Six i ona me značajno pogleda, poručujući mi da je „vrijeme za novi okus".

Six skoči za Jaxonom kroz prozor i uputi se prema meni.„I Grayson je pijan?"

Kimam. „Sad je stvarno pretjerao." Okrećem se i vidim Graysona kako leži na leđima na mom krevetu, nesvjestan činjenice da više nije dobrodošao. Hodam do kreveta pa pokupim njegovu košulju i bacim mu je u lice. „Odlazi", kažem mu. Pogleda gore prema meni i podiže obrvu, zatim nevoljko sklizne s kreveta kad uvidi da se ne

šalim. Ponovno obuva cipele, dureći se poput četverogodišnjaka. Koraknem u stranu da ga pustim van.

Six čeka dok se Grayson ne izgubi s prozora, zatim se penje unutra kad jedan od momaka promrmlja riječ „drolje". Ušavši unutra, Six zakoluta očima i okrene se kako bi gurnula glavu van.

„Smiješno je kako smo proglašene droljama zato što se vi niste poševili. Šupci." Zatvara prozor i dolazi do kreveta, pada na njega i prekriži ruke iza glave. „Odsvirao još jedan."

Smijem se, ali mi smijeh naglo prekida glasno lupanje po vratima moje sobe. Odmah ih krećem otključati, zatim se odmičem, pripremajući se za Karenin silovit ulaz. Njezini majčinski instinkti nisu me iznevjerili. Mahnito gleda okolo po sobi dok ne ugleda Six na krevetu.

„K vragu", izusti, okrećući se da bi me pogledala u oči. Stavlja ruke na bokove i mršti se. „Mogla bih se zakleti da sam čula dečke."

Hodam do kreveta trudeći se sakriti paniku koja mi kola tijelom. „I sad si razočarana *zato što*..." Stvarno ne razumijem kako može ponekad tako reagirati. Kao što sam već prije rekla... *kontradiktorno*.

„Navršit ćeš osamnaest za mjesec dana. Ponestaje mi vremena da te kaznim prvi put u životu. Mala, moraš se malo više potruditi da napraviš neko sranje."

Odahnem shvaćajući da se ona samo šali. Skoro se osjećam krivom što zapravo nije posumnjala da su joj drpali kćer prije pet minuta baš u ovoj sobi. Srce mi lupa tako nevjerojatno glasno da se bojim da bi ga ona mogla čuti.

„Karen?" kaže Six koja nam se nalazi iza leđa. „Ako te to tješi, dva su se dobra komada upravo mazila s nama, ali izbacile smo ih van trenutak prije no što si ti ušla u sobu jer su bili pijani."

Razjapim usta i okrećem se da prostrijelim Six pogledom, koji bi joj trebao dati do znanja da njezin sarkazam uopće nije smiješan iako je *istinit*.

Karen se nasmije. „Dobro, možda ćete sutra navečer uspjeti naći kakve zgodne *trijezne* dečke."

Mislim da se više nisam trebala zabrinjavati oko toga hoće li Karen čuti otkucaje moga srca, zato što je ono stalo na mjestu.

„Trijezne dečke, ha? Mislim da bih to mogla srediti", kaže Six, namignuvši mi.

„Hoćeš li prespavati ovdje?" upita Karen Six dok se vraća prema vratima spavaće sobe.

Six sliježe ramenima. „Mislim da ćemo večeras ostati kod mene. Ovo mi je zadnji tjedan u vlastitom krevetu u sljedećih šest mjeseci. Osim toga, imam film s Channingom Tatumom."

Pogledam u Karen i vidim da će sad početi.

„Nemoj, mama." Krećem prema njoj, ali vidim kako joj oči postaju zamagljene. „Ne, ne, ne." Ali kad stignem do nje, već je prekasno. Ona rida. Ako postoji jedna stvar koju ne podnosim, to je plač. Ne zato što me rastužuje već zato što me strahovito iritira. I još k tome, neugodan je.

„Još samo jednom", kaže i juri prema Six. Već ju je danas zagrlila najmanje deset puta. Kao da je tužnija od mene što Six odlazi za nekoliko dana. Six uvažava njezin zahtjev za jedanaestim zagrljajem i namigne mi preko Karenina ramena. Praktički ih moram silom razdvajati, samo kako bi Karen konačno izašla iz moje sobe.

Ona kreće prema vratima i okreće se još jednom, posljednji put. „Nadam se da ćeš si naći kakvog dobrog talijanskog komada", govori gledajući Six.

„Nadam se da ću si naći više od jednog", odgovori Six mrtvahladna. Kad se vrata zatvore za Karen, okrećem se i skačem na krevet, zatim udaram Six u ruku. „Baš si drolja", kažem joj. „Ovo uopće nije bilo smiješno. Mislila sam da me uhvatila."

Ona se smije, hvata me za ruku, a zatim ustaje. „Dođi. Imam Rocky Road."

Ne treba mi dvaput reći.